

aggasztó

a kérdés aggasztó lehet évezredek óta hisz a kőbaltásoktól talán egyfolytában arról szól a nóta ha a virtuális csapokat hamar kiengedik a közbülső világok mennyire senyvedik a vak téridőt melynek koordinátái között izgága pöcsös kis legények zabolátlanul mossák a fáradozó ércet az óceán felé csordogáló patakba mely bár nyomatait mementóként a meddő kőzetben hagyja már nem szimbolizál miként érthetetlenül sokáig a sápadtan csillogó arany a készülő vénség eközben rezignáltan megül a sárguló lomb alatt s zavarában elméje visszafelé kezd kotorászni hisz ez az az út melyen nem haladhat bárki a függések laza láncá szétterít némi bölcsességet a közelítő éjszakába s halad a megemelt emlékezés egyre beljebb az élmények mozaikjai szinte szárnyra kelnek a lankás domb mögött pedig egy pillanatra beláthatóvá válik a lét értelmes íve mígnem visszaérve te döngeted a falat és érveid között nem számít csak a sejtek egészséges burjánzásából süvöltő akarat a lassan előtted kocogókat félretolni azóta is hiába keresed hol lappang az a szellemi holmi mely a feszültséget föloldja hacsaknem a múlás szűkülő holdja

Szuly Gyula

MI VOLT A MÚLT?

Ha ez a múltból jött látomás lép
jelen időbe, féktelen erő
emeli fel a képet magasára,
a maga idejét úgy vetíti elő,
mintha ma történné, amit elhoz,
s aki látta, annak úgy vetíti fel,
hogy enyhüljön a leverő hatása,
de boldogtalan érzete mégse
veszítse magából a keserét sem el.

Történeti kép nemrégini múltból,
tengeri útra kelt gondolatok
félése, hajótörést szenved az ország,
ha utasára, aki most elindul,
Fortuna nézése nem figyel,
bár ha szabadság Fárosza várja,
megél-e a vándor ott partot érve el?

Mi volt a múlt? Hangversenyterem,
egy ember állt a zongoránál,
ráadott már minden ráadást,
könyörgő hang még elkívánná tőle:
– ezenfelül is valamit adj!
Vagy maga a hang sikoltja: maradj!
Ne csak itt állva a zongoránál,
mikorra már kevés lenne a taps.
Elárvulunk, ha elmégy, nélküled.
„Elmenni, távolra, pusztulni.”
A költő, aki ezt írta, nem tudta, ki vagy,
talán azt se még, hogy létezel,
de megérezte, hogy a tiéd is
„magyar fa sorsa” – miképp veszhet el.
Most, ha a távozó lépte nyomára
akkora télből esik pecsét,
a félő lelkeken átüti már az
előreküldött éles hidegét.
Nem tudhattuk, meddig élsz odaát,
s hogy onnan a honvágytól elgyötörten
idézi visszasóhajtó zenéd
a nem felejtve elhagyott hazát.

Ahogy most az emberek sikongatását
hallod, hallgatod, rémületet
rajzol ki magára az arcod,
értve az ország színe-javának
pusztába kiáltó roppant viharát.

Úgy állsz ott, mint akit megkötöztek,
és emberevők táncolnak körül
ünnepélyen, mielőtt megölnék,
és nézed őket tehetetlenül.
Lentről szakállas Krisztus-arcú ember
halk szózata szól emelvényre fel,
és onnan már az erkélyekre is:
„Itt élned-halnod kell, ne feledd!”
Rá a válaszdod érce: „Nem lehet.”

Roskatag asztal az emlékezésé,
nemcsak súlya miatt fél lábon áll,
mégis marad ez a keserű pohár
asztal dísze, nélküle minden
újratérítés helye sivár.